

BARNAS
MARIA

ars poetica

Maria Barnas
1973
Holandsko | Netherlands

2	MUŽI
3	MANNEN
4	MEN
6	AMSTEL
7	DE AMSTEL
8	THE AMSTEL
10	NEKORO
11	TE LAAT
12	TOO LATE
14	KONTINUJITA
15	CONTINUITEIT
16	CONTINUITY
18	VYSOKÝ BÁSNIK
20	DE LANGE DICHTER
22	THE TALL POET
24	VYBER TÉMU. ABY TO BOLO ŽIVŠIE (HOLANDSKÝ HOSTĚ)
25	NEEM EEN THEMA OM HET GEHEEL LEVENDIGER TE MAKEN (DE HOLLANDSE GEEST)
26	CHOOSE A THEME TO MAKE IT ALL COME MORE ALIVE (THE DUTCH CHARACTER)
28	MESTO POVSTÁVA
29	ER STAAT EEN STAD OP
30	A CITY RISES
32	ERBARME DICH
33	ERBARME DICH
34	ERBARME DICH
36	OBLAKY
37	DE WOLKEN
38	THE CLOUDS PALER
40	MYSLENIE A DIEVČA
41	HET DENKEN EN HET MEISJE
42	THINKING AND THE GIRL
44	TAM, KDE ČÍTA BÁSNIK
45	WAAR DE DICHTER LEEST
46	WHERE THE POET READS
48	ISTANBUL
49	ISTANBUL
50	ISTANBUL
52	MATKY
53	MOEDERS
54	MOTHERS
56	BRIEŽDENIE
57	AANBREKEN
58	DAYBREAK

MUŽI

Myslím na muža, ktorého som ľúbila.
Ľúbim ho?
Kolko strachu to naháňa?

Naše taniere sú už prázdnejšie
A na kraji leží kvetinka, vystrúhaná
z redkovky. Prízemný presýtený život.

Nezjest, on vie.

MANNEN

Ik denk aan de man die ik liefhad.
Heb ik hem lief?
Hoeveel angsten zijn dat?

Onze borden raakten leger
En aan de rand ligt een bloem, gesneden
uit radijsjes. Een klein uitbundig leven.

Niet om te eten, weet hij.

MEN

I think of the man I was fond of.

Am I still fond of him?

How many fears does that make?

Our plates grew emptier

And at the edge lies a flower, that's been cut
out of radishes. A slight, exuberant life.

Not for consumption, he's well aware.

Maria Barnas

AMSTEL

Voda Amstelu nosí striebro.
odráža priestor na sklách električky.
Je to len predná strana mesta

všetko, čo hovorím, existuje.
Získalo svoju podobu ešte predtým, než to vyjadrím slovami
a holuby rozprestierajú krídla, hlasno
trasú vzdušnými kabátmi.

Moje noci pozostávajú len z dní
ktoré neprichádzajú a nemôžem spať
zo strachu, že mi unikne život.

DE AMSTEL

Het water van de Amstel draagt zilver.
weerkaatst ruimte op de ruiten van de tram.
Het is de voorkant van de stad maar

alles wat ik zeg bestaat.
Heeft al voor ik het kan verwoorden vorm
gevat en de duiven spreiden de vleugels, schudden
luidruchtig de luchtige rokken.

Mijn nachten bestaan uit niets dan dagen
die niet komen en ik kan niet slapen
uit angst aan het leven voorbij te gaan.

Maria Barnas

THE AMSTEL

The waters of the Amstel carry silver.
reflect space onto the windows of the tram.
It is the frontage of the city only

everything I say exists.
Has — long before I can put it into words — found
form and the pigeons spread their wings. noisily
shake their airy coats.

My nights consist of nothing else than days
that do not arrive and I can't sleep
for fear that I will pass life by.

Maria Barnas

NESKORO

Prechádzala som na bicykli pokojom mesta
ktorý sa pomaly stával prístreškom. v ktorom ľudia spolu
bývajú, keď si za mňa sadla osamelosť

a povedala: pôjdem kúsok s tebou. idem predsa tým smerom.
To nepôjde. povedala som. Musím ešte nájsť začiatok
listu. Dovidenia.

Ošúpala som červené jablko a videla
na tanieri takú stiahnutú bledú dužinu
že som ho nemohla zjesť. Predstavila som si tú ženu

ktorú si uprednostnil predo mnou a vymýšľala som inú
krajinu. v ktorej by som mohla žiť.
Osamelosť vyskúšala každú stoličku

a práve si ľahla do posteľe. keď si zavalal.
Vyzeral si tak unavený. že som ťa mohla pozvať dnu.
No mal si toho so sebou veľa. Kufre plné pohyblivých

slov prívlekých a pritažkých na to. aby sa dali odniesť.
Muž rozpráva. Prečo ma nepustíš dnu
je tam azda niekto?

Nie. zaklamem. Som sama. Zrátavam. koľko
klamstiev dokáže človek vymyslieť počas jedného otvorenia dverí
a mám pocit. že tu niečo chýba.

TE LAAT

Ik fietste door een kalmte in de stad
die langzaam huizen werd waarin mensen samen
wonen toen de eenzaamheid achterop sprong

en zei ik rijd een stukje met je mee ik ga toch die kant uit.
Het komt niet uit zei ik. Ik moet nog een begin vinden
voor een brief. Tot ziens.

Ik schildte een rode appel en zag het bleke
vlees zo in zichzelf gekeerd staan op een bord
dat ik het niet kon eten. Stelde me de vrouw voor

die jij boven mij verkoos en bedacht een ander
land om in te kunnen wonen.
De eenzaamheid had elke stoel geprobeerd

en lag net in bed toen jij aanbelde.
Je zag er zo moe uit dat ik je binnen kon vragen.
Maar je had veel bij je. Koffers vol beweeglijke

woorden te groot en te zwaar om te dragen.
De man spreekt. Waarom laat je me er niet in
is er soms iemand binnen?

Nee lieg ik. Ik ben alleen. Ik tel hoeveel
leugens een mens in een deuropening kan vinden
en heb de indruk dat er iets ontbreekt.

TOO LATE

I was biking through a quiet patch in the city
that then became houses where people live
together when loneliness hopped up onto the pillion

and said I'll join you for a bit. I was going that way anyway.
It won't work out I said. I still must find the first lines
of a letter. Goodbye.

I peeled a red apple and saw the pale flesh
so withdrawn there on the plate
I simply couldn't eat it. Visualised the woman

you preferred to me and tried to imagine a
country I perhaps could go and live in.
Loneliness had tried out every chair

and had just gone to bed when you rang.
You looked so tired that I could ask you in.
But you had all that luggage. Cases full of lively

words too large and heavy to be carried.
The man speaks. Why won't you let me in
is there someone in there perhaps?

No I lie. I'm on my own. I count how many
lies a person can come up with in a doorway
and suspect that something is missing.

Maria Barnas

KONTINUITA

Dievča ide hore schodiskom. Dievča ide po schodisku so schodami.
ktoré sa hore zužujú do zatáčky. Ide ďalej

napriek tomu, že na tom nemôže nič zmeniť.

Vidieť záblesk jej čela bledá pokožka
vlasý rovnobežne so schodami.

Pozerá pred seba, zatiaľ čo ide hore schodiskom.
Po schodisku ide dievča!
Vlasý visia tak, že by to mohla byť parochňa.

Pod pazuchou zvierá balíček.

Balíček ide hore schodiskom schody
dvere na schodisku na schodoch členky dievča.

Nemení sa, ani teraz, keď jej prsty na nohách dosahujú zakrivené schody

vejár nad jej hlavou dvere sa otočia z tmy
z ticha v jej vnútri sa vinie zatáčka schodov vo výške pliec.

Hore schodiskom ide dievča a má dôvod.

CONTINUÏTEIT

Het meisje loopt de trap op. Het meisje loopt op de trap met treden
die zich bovenaan verdringen in een bocht. Ze loopt door

ondanks het feit dat ze er niets aan kan veranderen.

We zien een glimp van haar voorhoofd bleke huid
het haar evenwijdig met de treden.

Ze kijkt voor zich uit terwijl ze de trap op loopt.

Er loopt een meisje op de trap!
Het zou een pruik kunnen zijn zo hangt dat haar.

Ze klemt een pakje onder de arm.

Er gaat een pakje de trap op de treden
een deur op de trap op de treden de enkels het meisje.

Ze verandert niet nu haar tenen de krommende treden bereiken

een waaijer boven haar hoofd een deur zwenkt uit het donker
uit het stille in haar wringt zich een bocht treden op schouderhoogte.

Er loopt een meisje de trap op met een reden.

CONTINUITY

The girl goes up the stairs. The girl goes up the stairs with steps
that crowd into a curve at the top. She keeps on going

despite the fact she can do nothing about it.

We catch a glimpse of her forehead pale skin
her hair parallel to the steps.

She looks straight ahead as she goes up the stairs.

There's a girl that goes up the stairs!
It could easily be a wig, the way her hair hangs.

She clasps a parcel under her arm.

There's a parcel going up the stairs on the steps
a door on the stairs on the steps the ankles the girl.

She makes no change now her toes reach the steps at the bend

a fan above her head a door swerves out of the darkness
out of the silence in her squeezes a curve of shoulder-high steps.

There's a girl that goes up the stairs with a reason.

Maria Barnas

VYSOKÝ BÁSNIK

Stretla som vysokého básnika držal sa
s peknou priateľkou uvoľnene v parku.

Nepovedala nič.
On váhal

takže to muselo viesť k pozdravu
otázka.

Začala som: pohyb hlavy.
Vysoký zvuk na znak spoznania
mávnutie rukou.

Nepovedal nič.

A potom som začala ja.

Krvácala som zo stovky slovných rán vychrliła
a vypustila a vyvracala som
kvíliace slová ponad vysokého básnika.

Pozdravila som všetkých členov jeho rodiny a hľadala rukoväť
v bezbrehých slovách, či to bola náhoda
čo nás spojila a rozmazávala som to.

Snažila som sa.

A jeho priateľka
ona

ticho.

Znášala som to.

Prikývli.

Park odieral a ulica sa klúkatila
Tak som si ako umierajúce zviera ľahla pod krík
na ktorý muž s jasajúcimi koňmi na bruchu
močil.

Žblnkajúc a zlatisto.

Vykročili ďalej.

Ja som sa hanbila.

DE LANGE DICHTER

Ik kwam de lange dichter tegen met aan zijn arm
de mooie vriendin en losjes het park.

Zij zei niets.

Hij talmde

zo dat het moest leiden tot een groet
een vraag.

Ik deed voor: een beweging van het hoofd.

Een hoog geluid van herkenning

een handomdraai.

Hij zei niets.

En toen begon ik.

Ik bloedde uit honderd woordwonden ik klotste
en kletste als Ilja Pfeijffer en kotste
kraaiende woorden over de lange dichter uit.

Ik groette al hun familieleden en zocht houvast
in oeverloze woorden of het toeval was
wat ons samenbracht en ik weidde uit.

Ik trachtte.

En zijn vriendin

zij

sprakeloos.

Ik torste.

Zij knikten.

Het park schrijnde en de straat krulde zich op
om als een stervend dier te gaan liggen onder een struik
waar een man met juichende paarden op zijn buik
tegenaan piste.

Klaterend en goud.

Zij schreden voort.

Ik schaamde.

THE TALL POET

I came across the tall poet with a pretty
girlfriend on his arm and loosely the park.

She said nothing.
He lingered

so that it had to lead to a greeting
a question.

I made the first move: a movement of the head.
A loud sign of recognition
a small turn of the hand.

He said nothing.

And then I began.

I bled from a hundred word-wounds I chattered
and nattered and spattered
blathering words all over the tall poet.

I greeted all the family members and sought a grip
in limitless words if it was coincidence that
had brought us together and I digressed.

I persisted.

And his girlfriend
she

speechless.

I dragged on.

They nodded.

The park chafed and the street curled up
so as to go like a dying animal and lie under a bush
against which a man pissed
with jubilant horses on his belly.

Splashing and pinchbeck golden.

They moved on.

I – mortified.

Maria Barnas

VYBER TÉMU, ABY TO BOLO ŽIVŠIE [HOLANDSKÝ HOSTĚ]

Najskôr ich napcháme do kúta. Je praktické
keď ostanú pekne na svojom mieste.
Pevne ich zviažeme a necháme poriadne vysušiť.

Či je to možné, závisí od našej úrovne.
Necháme uplynúť týždne
a dodáme nebu farbu.

Použi približne skutočnú paletu
a čo najviac bezcenného materiálu.

Teraz použijeme fantáziu.
To robí dobrý dojem.

Odovzdáme si pár nápadov, napríklad zvieratá
ktoré v miestnosti narážajú do obkladu
so škrabancami. Zúrivosť priama línia

vo výške, kam siahajú pazúry.
Odkloniť sa od toho, bohužiaľ, nemôžeme.

NEEM EEN THEMA OM HET GEHEEL LEVENDIGER TE MAKEN [DE HOLLANDSE GEEST]

Eerst proppen we ze in de hoek. Het is handig
als ze goed op hun plaats blijven zitten.
We knopen ze vast en laten ze goed uitdrogen.

Of dit haalbaar is ligt aan ons niveau.
We laten er weken overheen gaan
en geven de hemel een kleur.

Doe het ongeveer op ware schaal
en gebruik zo veel mogelijk waardeloos materiaal.

Nu gaan we fantasie gebruiken.
Het geeft een mooi effect.

We geven elkaar enkele ideeën zoals een beest
dat in de kamer een lambrisering slaat
van krasen. Razernij een rechte lijn

zo hoog als de klauwen reiken.
We kunnen er helaas niet van afwijken.

CHOOSE A THEME TO MAKE IT ALL COME MORE ALIVE [THE DUTCH CHARACTER]

To start with we stuff them in the corner. It's handy
if they stay put in their place.
We tie them up and allow them to properly dry.

If this is on the cards depends on our level.
We allow weeks to pass
and then add colour to the sky.

Do it in approximately true scale
and use worthless material as much as possible.

Now we're going to use our imagination.
That produces a fine effect.

We give each other a few ideas such as a beast
that scores wainscoting in the room
with its claws. Its rage a straight line

as high as the claws can reach.
Unfortunately we're unable to bend the rules.

Maria Barnas

MESTO POVSTÁVA

Z najvyššieho poschodia do mesta.
Dolu besnejú ulice Buenos Aires.

Mesto, kde bude všetko dobré.

Vezmú ťa do zákutí
kde je deväťdesiat stupňov. Ale povieva tu

tieňmi a otáča kremenné
budovy. Je tu jedna

so srdcom z obrúsených červených kameňov.

A aby si nevidel, ako sa srdce rozsype
choď dole. Svoj tieň maj pri sebe.

Červená obruba okolo tvojho krku ústi
do červenej rieky. Mysli vodopád.

Vodopády.

Kryt klavíra silno zabuchne dom.
Šľahne budovu k stene.

Vo výťahu sa potkneš o prah istého domu.
Strop z hviezd stúpa.

Rúca sa dvadsať poschodí. Po dĺžke.
Mesto povstáva.

ER STAAT EEN STAD OP

Vanaf de hoogste verdieping de stad in.
Beneden razen de straten van Buenos Aires.

De stad waar alles goed komt.

Ze nemen je mee in hoeken
van negentig graden. Maar het waait hier

schaduwen en het wentelt kiezelstenen
gebouwen. Er is er één

met een hart van geschaafde rode steen.

En om niet te zien hoe een hart zich uitstart
ga je naar beneden. Hou je schaduw bij je.

De rode zoom langs je hals mondt uit
in een rode rivier. Denk waterval.

Watervallen.

De klep van een piano slaat een huis stevig dicht.
Mept een gebouw tegen de muur.

In de lift struikel je over de drempel uit een zeker huis.
Een plafond van sterren stijgt.

Zo storten twintig verdiepingen. Languit.
Er staat een stad op.

A CITY RISES

From the top floor down into the city,
Below, the surging streets of Buenos Aires.

The city where everything turns out fine.

They take you with them at angles
of ninety degrees. But a storm of shadows

is raging and pebblestone buildings
revolve. One of them

has a heart of grazed red stone.

And so not to see how a heart unburdens itself
you go down. Keep your shadow close.

The red hem around your neck flows out
into a red river. Think waterfall.

Waterfalls.

The lid of a piano slams a house tight shut.
A building whacks against the wall.

In the lift you stumble over the threshold of a secure house.
A ceiling of stars ascends.

So do twenty storeys plunge. Their whole length.
An entire city rises.

Maria Barnas

ERBARME DICH

Angličan s krásnymi očami ladí môj klavír.

I'm going to do it very carefully, vraví.

Padajú kvapky a lístky z bazy ktorá stojí
v rohu záhrady, sir, ako slová z mojich úst.

Would you mind?

Myslím, že ten strom je nevyliciteľne chorý.

We might have a slight problem here.

My.

V mojej hlave vypuklo vlhké leto

dear sir, spaľujúca horúčava. Viete mi azda pomôcť?

Neviem, ako sa po anglicky povie spaľujúci.

Would you like a drink?

Thank you so much.

How much?

V Bruseli som jedla čokoládu zo staniolu

a mala som nepoškvrené topánky.

V Paríži som sedela na obrovskom kolese.

Hneď by som s vami išla do Londýna.

Či mám cukor. A mlieko.

Angličan hrá.

Erbarme dich.

To je to. To je všetko.

Thank you so much.

ERBARME DICH

Een Engelsman met prachtige ogen stemt mijn piano.

I'm going to do it very carefully zegt hij.

Er vallen druppels en blaadjes uit de vlierbes die in de hoek
van de tuin staat, sir, als woorden uit mijn mond.

Would you mind?

Ik denk dat de boom ongeneeslijk ziek is.

We might have a slight problem here.

Wij.

Er is een vochtige zomer aangebroken in mijn hoofd

dear sir, een verlamdende hitte. Weet u misschien raad?

Ik weet niet wat verزند in het Engels is.

Would you like a drink?

Thank you so much.

How much?

In Brussel at ik chocola uit goudblad

en ik had smetteloze schoenen aan.

In Parijs zat ik in een reuzenrad.

Ik zou zo met u mee naar Londen gaan.

Of ik suiker heb. En melk.

De Engelsman speelt.

Erbarme dich.

Dat is dat. Dat is alles.

Thank you so much.

ERBARMEN DICH

An Englishman with magnificent eyes is tuning my piano.
I'm going to do it very carefully he says.
Small leaves and drops are falling from the elderberry
standing in the corner of the garden, sir, like words from my mouth
Would you mind?
I think the tree must have some incurable disease.
We might have a slight problem here.
We.

A humid summer has broken out in my head
dear sir, a crippling heat. Do you have any good ideas perhaps?
I don't know the English word for 'verzegend'.
Would you like a drink?
Thank you so much.
How much?

In Brussels I ate chocolate wrapped in gold leaf
and wore immaculate shoes.
In Paris I sat in a big wheel.
I'd go to London with you right away.

If I have sugar. And milk.
The Englishman plays.
Erbarme dich.

That's it. That's the lot.
Thank you so much.

Maria Barnas

OBLAKY

Nik nevie, koľko je hodín, krajina leží
na Irisiných kolenách. Pozerá sa, či je toto

voda. Konštatujem, že to je rieka Spaarne.
A topole sklonené k sebe

zmenšujúci sa kôň a chlapci
so zemeguľami okolo ramien

sa uvoľnene nadychujú. Voda sa leskne
a Iris žmúri proti slnku.

Vraví, nemôžem sa kúpať bosá, lebo mám
na sebe pančuchy. Tam si ľahneme.

Ležíme pri vode
kde nákladné autá hučia

medzi bodliakmi a suchými púpavami.
Hučia. Chlapci sú bledí oblaky

bledšie. Kôň pije druhý breh.

DE WOLKEN

Niemand weet hoe laat het is en het land ligt
op de knieën van Iris. Ze zoekt of dit

het water is. Ik beslis dit is het Spaarne.
En populieren naar elkaar gebogen

een krimpend paard en jongens
met wereldbollen om de bovenarmen

halen opgelucht adem. Het water blinkt
en Iris knipoogt tegen het licht.

Ze zegt ik kan niet pootjebaden want ik
heb panty's aan. Daar gaan we liggen.

Wij liggen aan de waterkant
waar vrachtwagens tussen distels

en droge paardenbloemen zoemen.
Zoemen. De jongens zien bleek de wolken

bleker. Een paard drinkt de overkant.

THE CLOUDS PALER

Nobody knows what the time is and the land lies
on Iris' knees. She looks to see if this

is the water. I decide this is the River Spaarne.
And poplars inclining towards each other

a diminishing horse and boys
with globes round their upper arms

draw a breath of relief. The water gleams
and Iris blinks at the light

She says I can't paddle because I've
got panties on. We lie down there.

We lie at the water's edge
where lorries hum

among thistles and dry
dandelions. The boys look pale the clouds

paler. A horse drinks the far shore.

Maria Barnas

MYSLENIE A DIEVČA

Pastviny a domy plynú v mojom zornom uhle
zatiaľ čo sa snažím sústrediť na dievča
sediace oproti mne. Do zorného uhla sa veľa zmestí.
Dom, ktorý spoznávam vodná priekopa krava a dokonca

paša a stratený pohľad zvierata, ktoré
natahuje krk za neznámym zvukom.
Alebo meravo čaká na pokyn?
Na kraji sa rozmnožujú zvieratá.

Hodia sa k tejto klesajúcej močaristej krajine
s odpudivými domami, v ktorých som v jednom za druhým
bývala. Dievča zvierá v lone knihu

ktorá znázorňuje prierez mozgom.
Kruží po lalokoch a dutinách a analyzuje
že na ňu môžem myslieť a myslieť.

HET DENKEN EN HET MEISJE

Weilanden en huizen verglijden in mijn ooghoek
terwijl ik me probeer te concentreren op het meisje
dat tegenover me zit. Er past veel in een ooghoek.
Een huis dat ik herken een sloot een koe en zelfs

het grazen en verloren turen van het dier dat de nek
strekt gespannen van een onbekend geluid.
Of wacht het strammer op een teken?
Dieren vermenigvuldigen zich aan de rand.

Schikken zich in dit verzakkende moerasland
met stuitende huizen waarin ik stuk voor stuk
heb gewoond. Het meisje klemt een boek

dat doorsneden van de hersenen toont op schoot.
Ze omcirkelt kwabben en ventrikels en ontleedt
dat ik aan haar kan denken en denken.

Maria Barnas

THINKING AND THE GIRL

Meadows and houses glide past the corner of my eye
while I attempt to concentrate on the girl
sitting opposite me. Many things fit into the corner of an eye.
A house I recognize a ditch a cow and even

the grazing and vacant gazing of the animal that strains
its neck out towards an unfamiliar sound.
Or is it waiting more rigidly for a sign?
Animals multiply out at the rim.

Resign themselves in this subsiding marshland
with houses that I have lived in
one by one. The girl clasps a book

that shows dissections of the brain in her lap.
She surrounds flabs and ventricles and analyses
that I can think and think of her.

Maria Barnas

TAM, KDE ČÍTA BÁSNIK

Ozdoba z listov v básnikovej hlave
je pestrejšia a plnšia než tá z bezveterného
stromu, ktorý rozsiahlo horí
v okne a môžem povedať, že naše poznanie

nie je odalné voči ohňu.
Krik zo slov nedostáva priestor
tam, kde číta básnik a vietor
v tejto krajine, kde vietor nefúka

robí sálu mierne vznietiteľnou.
[Hlavy od spánku prikyvujú.]
Daj na záves farebné kalichy

ktoré prúdia v básnikovi ako slzy
vyúsťujúce v jasnom plameni. Môžeme teraz otvoriť okno?
Čoskoro možno stratíme vánok.

WAAR DE DICHTER LEEST

De bladertooi in het hoofd van de dichter
is bonter en voller dan die van de windstille
boom die véstrekking staat te branden
in het raam en ik kan zeggen dat ons weten

niet tegen branden is opgewassen.
De woordenstruik krijgt geen ruimte
waar de dichter leest en de wind
in dit land waar geen wind waait

maakt de zaal licht ontvlambaar.
[Wat knikken de koppen van slaap.]
Zet de kleurige kelken op het behang

die stromen in de dichter als tranen
met tuiten in lichterlaaie. Kan het raam nu open?
Straks missen we het zuchtje.

WHERE THE POET READS

The finery of leaves inside the poet's head
is gaudier and fuller than on the now becalmed
tree that stands burning extensively
in the window and I can state that our knowledge

is unable to cope with such burning.
The thicket of words is allowed no space
where the poet reads and the wind
in this land where no wind blows

makes the room highly flammable.
[How the heads nod heavy with sleep.]
Place on the wallpaper the colourful calyces

that stream into the poet like tears
with spouts ablaze. Can the window now be opened?
We might just miss the briefest of sighs.

Maria Barnas

ISTANBUL

Prúdiaci muži, meandrujúce
ženy a striekajúce deti
sa ponorili ako vo sne.
Lejúci sa dážď nemá žiadny vplyv

na telá, ktoré sa brodiac už vidia
na slnku. Nasledujem vodu plynúcu ulicami
až po jemne plápolajúci hotel
v ktorom sa v riečnej izbe vznáša môj kufor.

Kým niekto tvorí variáciu
melódie v ústach niekoho
kto nevie prestať

náhli sa zrada životov, ktoré som mala rada
ako loď, ktorej plachta nachádza
vietor u mňa. Okná sa dvíhajú.

Niektó naráža na stenu vlniacej sa
izby, do ktorej zväzujem celý svoj život.
Že či sa nedá byť tichšie.

ISTANBUL

De stromende mannen de meanderende
vrouwen en de opspattende kinderen
zijn als in een droom verzonken.
De plenzende regen heeft geen vat

op de lichamen die zich al wadend wanen
in de zon. Ik volg het water dat door de straten
gutst tot aan een licht flakkerend hotel
waar mijn koffer in een rivierkamer drijft.

Terwijl iemand een variatie vormt
op een melodie in de mond van iemand
die van geen ophouden weet

ijlt het verraad van levens die ik liefhad
als een schip waarvan het zeil de wind
vangt bij me vandaan. De vensters rijzen.

Iemand bonst op de wand van de golvende
kamer waarin ik heel mijn leven bundel.
Of het niet wat stiller kan.

Maria Barnas

ISTANBUL

The steady stream of men the meandering
women and the sudden spurts of children
have submerged as if in a dream.

The pouring rain makes no impression

on the bodies that already imagine themselves wading
in the sun. I follow the water that gushes
through the streets until I reach a bright flickering hotel
where my suitcase floats in a river-room.

While someone forms a variation
on a melody in the mouth of someone
who seems unable to stop

the betrayal of lives I was fond of scuds
away from me like a ship whose sail is
caught by the wind. The windows rise.

Somebody thumps on the wall of the surging
room in which I bundle up all of my life.
Could you make it a bit quieter please. I hear.

Maria Barnas

MATKY

Zviera podnos ako okraj miznúceho
sveta a pomaly vstupuje do svetla
v ktorom s tmavými obrysmi ostane stáť

a nalieva čaj. Jej telo zmáknne, aby naliala.
Pozerám sa. Ona pozerá na mňa. Priamo do oka
ktoré okamžite uhne. Tiene

unikajú cez dom, ktorý si ma môže zapamätať.
Vrcholy stromov sa kývajú v kolísajúcom sa
dreve, nad ktorým plynú oblaky. Je tu pokoj

ktorý rastie, zatiaľ čo sa stmieva a ochladzuje.
Kývam ako odchádzajúca matka.
Ona ešte silnejšie.

MOEDERS

Ze houdt het dienblad als rand van een kwijnende
wereld vast en stapt langzaam in het licht
waar zij met donkervloeiende contouren blijft staan

en thee schenkt. Haar lichaam verstilt om het stromen.
Ik kijk. Zij kijkt me aan. Recht in een oog
dat zich onmiddellijk terugtrekt. Schaduwen

vluchten over het huis dat mij kan onthouden.
Boomtoppen wenken in een weifelend
woud waarboven wolken razen. Er is kalmte

die toeneemt terwijl het donker wordt en koud.
Ik zwaai als een verlatende moeder.
Zij zwaait nog harder.

Maria Barnas

MOTHERS

She grips the tray as the rim of a languishing
world and steps slowly into the light
where she remains standing with dark-flowing contours

and pours out tea. Her body grows still round the streaming.
I look. She looks at me. Straight into an eye
that immediately withdraws. Shadows

flee over the house that can forgo me.
Tree-tops sway in a wavering
wood above which clouds race. There is a calmness

that increases as it grows dark and cold.
I wave like a departing mother.
She waves even more vigorously.

Maria Barnas

BRIEŽDENIE

Muž žena dĺžka šírka.
Rozprávame. Obraciame sa na seba.

V tomto svetle, povedala som si. Vo chvíli, keď dom
bude stáť pred slnkom a my

vypustíme z hrdla krdeľ nervózných vtákov
a z plných pľúc začneme spievať. Spievame.

Spievame o tom, čo sme chceli volať bezradnosť
ktorá sa prepletla s vtákmi v kríkoch

nepozorovane a ukazovala sa nám stále menšia
aby ako ohorievajúca dolnokrídla

lampa nad stolom ostala visieť
tam, kde mrnčiace deti prekračujú

rozprávky so začiatkom a s dôvodom.
Stromy sa nahýnajú k nám.

Oni to už vedeli. Vždy to vedeli.
Rozprestrieme plachtu na trávu

v ktorej sa to už začalo. Otvoríme fľašu
a necháme vízie zaznieť v pohári.

Pripijeme si na parky a hovoríme o storočiach.
Hľadáme výkrik v kríku.

AANBREKEN

Een man een vrouw een lengte een breedte.
We spreken. Richten ons tot elkaar.

In dit licht dacht ik. Op het moment dat het huis
voor de zon gaat staan en wij een zwerm

nerveuze vogels uit de keel zien breken
en in luidkeels zingen uitbarsten. Wij zingen.

Wij zingen om wat we radeloosheid zijn gaan noemen
die met de vogels in de struiken verstrikt raakte

onontwarbaar en zich steeds schraller
aan ons toande om als lage vleugels schroeiende

lamp boven tafel te blijven hangen
waar tegensputterende kinderen van verhalen

overlopen met een begin en met een reden.
De bomen buigen zich naar ons toe.

Zij wisten het al. Zij hebben het altijd geweten.
Wij spreiden een laken uit over het gras

waarin het al begonnen is. Openen een fles
en doen visioenen klokken in een glas.

Stoten parken aan en spreken van eeuwen.
Zoeken een schreeuw in het struikgewas.

DAYBREAK

A man a woman a length a breadth.
We speak. Take bearings on each other.

In this light I thought. At the moment when the house
is standing in front of the sun and we see

a flock of nervous birds break out of the throat
and burst into full-throated singing. We sing.

We sing of what we have come to call desperation
that got tangled in the bushes with the birds

unglimpsable and that showed itself to us
ever more bleakly only to end up as a low-wing

scorching lamp hanging above a table
with muttering children brimming over

with stories with beginnings and with a reason.
The trees bend down towards us.

They already knew. They have always known it.
We spread a sheet out over the grass

in which it's already begun. Open a bottle
and make visions well up in a glass.

Toast parks and talk of centuries.
Look for a wild cry in the shrubbery.

Maria Barnas

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Maria Barnas
- © translations into Slovak: Lucia Matejková
- © translations into English: Maria Barnas

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Ars Poetica, o.z., Vičkova 18, 811 05 Bratislava

Editor: Martin Solotruk
Slovak language editor: Jaroslav Hochel
Graphic design & layout: Lívia Kažušková
Production coordination: Martina Straková

ISBN 978-80-89283-69-9

www.arspoetica.sk
www.versopolis.com

ars'poetica
international poetry festival

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

Maria Barnas [1973] je holandská poetka a výtvarníčka. Vo svojich románoch, básňach, esejach a výtvarných dielach pracuje s myšlienkou opisu [de]formujúceho realitu. Poézia Marie Barnas je introspektívnym súborom pozorovaní a zážitkov so širokým spektrom opisov – od všeobecného ľudského strachu cez presné deti a odvrhnutých psychiatrov až po naše obmedzené chápanie vesmíru – vďaka čomu nám súčasný život a spoločnosť predstavuje v nemilosrdnom, ale zároveň pútavom svetle.

Jazyk jej literárnej tvorby je uvážlivý. Vo svojej poézii využíva široký rozsah foriem, ale celkovo sa jej básnická tvorba vyznačuje tematickou a štylistickou jednotou. Obraznosť jej diela je pútavá a inšpiratívna a vyznačuje sa jedinečnými, ale zároveň priesračnými vlastnosťami.

Za svoj básnický debut, zbierku *Twee zonnen* [Dve slnká, 2003],

získala Cenu C. Buddingha a odvtedy vydala celý rad vysoko oceňovaných básnických zbierok. Jej zatiaľ posledná kniha básní *Jaja de oerknal* [Aha, veľký tresk] vyšla v roku 2013. Zbierka, ktorej hlavnou témou je mechanizmus strachu, bola v roku 2014 nominovaná na Cenu VSB za poéziu a Cenu KANTL [Kráľovskej akadémie holandského jazyka a literatúry so sídlom v Belgicku] a získala Cenu Anny Bijns.

Maria Barnas [1973] is a Dutch poet and visual artist. Both in her written work [including novels, poetry and essays] and in her visual work she works with the idea how description [de]forms reality. The poetry of Maria Barnas forms an introspective collection of observations and experiences, with a wide range of descriptions – from 'what one generally fears', to precise children, rejected psychiatrists and our limited understanding of the universe – showing contemporary life and society in a stark yet unusual light.

The use of language is controlled. The individual poems cover a wide range of form registers but together create thematic and stylistic unity. The imagery is powerful and evocative, and has a unique, lucid quality. Barnas was awarded the C. Buddingh' Prize for her first collection of poetry *Twee Zonnen* [2003] and has since published highly appraised collections.

Her latest collection of poems *Jaja de oerknal* [Yeah-Right the Big Bang], came out in 2013. This book, focusing on mechanisms of fear, was nominated for the VSB Poetry Prize 2014, the Anna Bijns Prijs, as well as the Belgian KANTL prize.

